

Тестування дає змогу вчителю забезпечити вимірювання знань, підходячи до цього поняття системно, зокрема оцінити знання за обсягом та повнотою, їх системністю, узагальненням та мобільністю. Характеристика системності, узагальнення та мобільності знань визначаються за допомогою тесту відповідної складності, тоді як обсяг знань визначається за допомогою відповідей на певну кількість запитань, які видаються учневі із загальної кількості. Доцільно здійснювати тестування на уроках біології у комп'ютеризованому режимі [4].

Вчителю перед використанням тестових завдань для перевірки знань учнів слід ознайомити їх з класифікацією тестових завдань, навчити працювати з ними. Підвищенню якості одержаних знань сприяє застосування різноманітних і різнорівневих тестових завдань у поєднанні з традиційними формами і методами перевірки знань і вмінь учнів.

Список використаних джерел

1. Булах І.Є. Теорія і методика комп'ютерного тестування успішності навчання (на матеріалах медичних навчальних закладів): Дис. доктора пед. наук: 13. 00. 01 /Київський національний університет імені Т.Г. Шевченка. К., 1995. – 430 с.
2. Герасимова Н.Ф. Тестирование и мониторинг: рекомендации учителю / Н.Ф. Герасимова// Стандарты и мониторинг в образовании. - 2011. - №3.
3. Лукіна Т. О. Технології діагностики та оцінювання навчальних досягнень : навч.-метод. матеріали / Т. О. Лукіна. – К., 2011. – 62 с.
4. Титаренко Н.В. Тестові завдання/ Н.В. Титаренко // Біологія і хімія в школі. - 2009. - №1. - С.36-38.

Корнєєва Т.І.¹, Калініченко Н.А.²

¹магістрантка природничо-географічного факультету;

²професор, доктор педагогічних наук,

заслужений учитель України Калініченко Н.А.

*Централноукраїнський державний педагогічний
університет імені Володимира Винниченка*

РОЗВИТОК ТВОРЧОСТІ УЧНІВ У НАУКОВОМУ ТОВАРИСТВІ

Розвиток творчості є однією з актуальних проблем сучасної освітньої школи. Педагогічною наукою доведена необхідність теоретичної розробки цієї проблеми і здійснення її практикою навчання [1]. Втілення наукових ідей в шкільну практику успішно здійснюється при умові, якщо педагог залучатиме всіх учнів в активну пізнавальну діяльність; забезпечує бажання вчитися і пізнавати.

Опрацьована наукова література з даної теми дає підстави стверджувати, що саме наукові товариства учнів сприяють розвитку пізнавальної активності та творчості учнів. Головним завданням наукових товариств є розвиток творчого потенціалу, інтелектуальне і духовне збагачення молоді, підготовка її до активної діяльності в різних галузях науки та самовизначення у майбутній професії [2].

НТУ дає можливість обдарованим учням почати займатися науково-дослідницькою діяльністю ще у школі. Така робота школярів є важливим компонентом розвитку творчої особистості, надзвичайно сильною мотивацією пізнавального процесу[3]. Пізнавальна функція реалізується під час здійснення учнем дослідження за умови оволодіння ним системою знань та вмінь з науково-дослідної діяльності, а також методологією наукового дослідження.

Для дослідження розвитку пізнавального інтересу учнів було обрано шкільне наукове товариство «УМКА», що працює на базі Комунального закладу "Навчально-виховне об'єднання №25"

Аналізуючи результати дослідження можна зробити наступні висновки:

1. Основними завданнями наукового товариства в загальноосвітньому навчальному закладі є сприяння підвищенню престижу й популяризації наукових знань, розвиток у учнів пізнавальної активності, дослідницьких умінь та навичок, творчих здібностей у процесі навчальної та пошуково-дослідницької діяльності, знайомство учнів з методами і прийомами наукового пошуку, сприяння професійному самовизначенню учнів.

2. Значна роль у роботі з обдарованими учнями належить учителям – організаторам науково-дослідницької діяльності школярів.

3. Дослідницька діяльність учнів сприяє визначенню сфери наукових інтересів, розкриттю здібностей учнів у процесі активного пізнання.

4. У науковому товаристві учні ознайомлюються з досягненнями науки і техніки, розвивають творчу думку, реалізують прагнення до наукового пошуку, набувають дослідницьких умінь, а також такі товариства спрямовані на перспективу: до усвідомленого вибору майбутньої професії, до формування ключових компетенцій, до саморозвитку особистості, до неперервної освіти.

Список використаних джерел

1. Бондаревський В. Б. Виховання інтересу до знань і потреби до самоосвіти/ Бондаревський В. Б. / В. Б. Бондаревський. – М. : Просвещение, 1985. – 144 с.
2. Головань Т. О. Пізнавальний інтерес як чинник підвищення ефективності процесу навчання / Т. О. Головань // Рідна школа. – № 6. – 2004. – С. 15–17.

Александрова Н.І.

*магістрантка природничо - географічного факультету,
Центральноукраїнський державний педагогічний
університет імені Володимира Винниченка
Науковий керівник - професор, доктор педагогічних наук,
заслужений учитель України Калініченко Н.А.*

ВНЕСОК М.М. ВЕРЗІЛІНА В РОЗВИТОК ШКІЛЬНОГО ПРИРОДОЗНАВСТВА

Початок методичної кар'єри М. Верзіліна припадає на першу половину ХХ ст. Працюючи над методикою природознавства, М. Верзілін намагався розв'язати цілу низку питань: про ідею доцільності у шкільному викладанні, про гіпотези в навчальному предметі, про різницю між науковою дисципліною та шкільним предметом.

Поняття "методика викладання природознавства" М. М. Верзілін визначає як науку про всю сукупність педагогічних явищ, системі процесу навчання і виховання, зумовленої специфікою предмета [1].

Основним завданням методики викладання природознавства, згідно з М. Верзіліним, є розробка таких форм викладання, які б дали можливість учням якнайкраще сприймати предмети і явища у природі. Оскільки цього можна досягти тільки у процесі безпосередньої зустрічі учнів з явищами, що розглядаються, то потрібно займатись розробкою проведення практичних занять, екскурсій, розробляти